

Boros Imre: Kés?n jött önkritika

2016 augusztus 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az IMF mellett m?köd? Független Kiértékel? Szervezet, az IEO nagyon súlyos kritikával illette a nagy hatalmú monetáris „csúcsintézményt”.

A napokban kiszivárgott hírek szerint a Nemzetközi Valutaalap, vagyis az IMF mellett m?köd? Független Kiértékel? Szervezet, az IEO nagyon súlyos kritikával illette a nagy hatalmú monetáris „csúcsintézményt”. Azt állította, hogy a szervezetben nagyarányú önelégültség uralkodik, sokszor azt sem lehet tudni, hogy miként születnek a döntések. (Nehéz lenne megválaszolni, hogy a „független” szervezet eddig miért nem élt önállóságának adottságaival.) Az elmarasztaló kritikákat f?ként a görög ügy drámaian eredménytelen kezelése váltotta ki.

A kritika és annak elkésett volta akkor érthet? meg igazán, ha emlékeinkbe idézzük az IMF immáron hetvenévesnél is hosszabb, felettébb fordulatos történetét. A szervezetet 1944-ben hozták létre a második világháború utáni nemzetközi pénzügyi együttm?ködés beindítására és a kialakított dolláralapú rendszer tartós m?ködtetésére. Az akkori valós gazdasági er?viszonyokat tükröztetve a rendszerben lényegében az Egyesült Államok igényei domináltak, a magánpénzként m?köd? dollárt a középpontba állítva, s arra a tényre támaszkodva, hogy Amerika akkorra már a világgazdaság egyetlen valós hitelez? országává vált.

A magánkibocsátású pénzt a központba állító nemzetközi pénzügyi rendszer esetleges m?ködési zavarait kívánták az IMF-fel orvosolni úgy, hogy a m?ködési zavarokkal küzd? (a tagországok krónikus fizetésimérleg-hiánya) államok ett?l a szervezett?l olyan feltételekhez kötött hitelt kapnak (standby), amelyek nyomán bels? er?forrásaikat lesznek kénytelenek átcsoportosítani. Ezt nevezzük strukturális reformoknak, amelyek révén az érintett ország az IMF-t?l kapott hitelt vissza tudja fizetni, és a fizetési mérlege ismét egyensúlyba kerül.

Az IMF m?ködése a dollár árfolyamának 1973-as felszabadítása után fokozatosan kezdett eltérni attól a modellt?l, amelyet alapításakor elképzeltek. Az úgynevezett washingtoni konszenzus óta, 1989-t?l viszont kifejezetten a globális t?ke nemzetközi érdekeinek kiszolgálójává vált. Egyedi stabilizációs intézkedései, amelyeket az egyes bajba jutott országokban foganatosított, a globális t?ke jutányos behatolásait szolgálták (pénzleértékelések, a privatizáció er?ltetése, a t?két zavaró szabályok eltörlése és hasonló követelések). Mára súlyosan torzultak a m?ködés alapításkor elfogadott alapelvei is. A szervezetben a szavazati arányok mesze nem tükrözik az alapelvben rögzített nemzetközi kereskedelmi viszonyokat. Az 1944-ben meghatározó szavazók ma is féltékenyen ?rzik ellen?rz? többségüket. Nem véletlen, hogy országok egész csoportja döntött úgy, hogy bizonyos ügyeit inkább máshol intézi, s létrehozta a BRICS-csoportot, és ahhoz pénzügyi stabilizációs alapot is rendelt.

Jogosan jártak el a kezdeményez?k, ugyanis a 2008-ban kitört pénzügyi válság kezeléséhez az IMF már nem rendelkezett elegend? eszközzel, s a szavazati súlyozásnál háttérbe szorított országok – f?ként Kína – hitelei nélkül nem is tudott volna megfelelni a feladatainak. Külön említést érdemel az IEO kritikai megjegyzése, hogy id?nként nem is követhet?, hogy a döntéseket a szervezetben kik hozzák. Ez a megjegyzés vélhet?en azzal kapcsolatos, hogy az IMF szakapparátusa tömve van a nemzetközi globalista t?ke lekötelezettjeivel, volt befektetési bankárokkal. Tehát hasonló a helyzet, mint az Egyesült Államok pénzügyi kormányzatában a pénzügyminiszteri posztokkal vagy éppenséggel az Európai Bizottság elnöki és meghatározó f?biztosi posztjainál, de még az Európai Központi Bank vezet? beosztásainál is.

Az ilyen „érthetetlen” döntéseknek balsiker esetén nem akad gazdájuk, a „sikert” viszont magáncégek söprik be dollármilliárdok formájában. Az IMF diszfunkcionális m?ködésének iskolapéldáját, vagyis Görögország esetét a jelentés készít?i is nevesítették. (Kár, hogy Olaszországot mint a következ? válsággócot, nem.) Az euróra való áttérést ugyanis az IMF olyan országokban sem bírálta, ahol már a bevezetés pillanatában is ordítóak voltak a pénzügyi egyensúlytalanságok, s ahol az Európai Unió saját pénzügyi szabályait is figyelmen kívül hagyta. S?t, az ennek leplezésére a görög pénzügyi vezetés által álcaként használt pénzügyi m?veletsorokat ajánló nagy amerikai befektetési bankokat sem figyelmeztette. Miként is tehette volna, hiszen a görög jegybank nagy hatalmú elnöke az egyik amerikai nagybanknak volt korábban az embere.

A jegybank elnöki posztját az eurót irányító Európai Központi Bank alelnöki megbízatására cserélhette, majd „szakért?i miniszterelnökként” éppen ? volt illetékes, amikor a görög válság elérte a csúcspontját. Az IMF-nél meg elképzelhet?, hogy a manipuláló bankok egyik bizalmi embere állta útját a feltárásnak. Máig sem érkeztek hírügynökségi jelentések arról, hogy hova t?nt a volt görög pénzügyi tótumfaktum, de a görög kérdés súlyosabb, mint valaha. A görög válság kezelésénél is nagyobb bizonyíték keletkezett az IMF m?ködésképtelenségére a 2008-ban kezd?dött ingatlanalapú bankválságnál. Néhány gigantikus, európai székhely? bank súlyos, ezermilliárdos nagyságrend? likviditási válságba került, ami veszélyeztette a bankok telephelyéül szolgáló országok hitelképességét is olyan kulcsfontosságú országokban, mint Németország vagy az Egyesült Királyság.

Lett volna feladata b?ven az IMF-nek, de az Európai Központi Banknak is. Mindkett? béna maradt. Máig kiapadhatatlannak látszó pénzcsapjait a magántulajdonban lév? amerikai Federal Reserve nyitotta meg, ezermilliárd dolláros nagyságrendben, és dollárral látta el euró és font helyett a bajban lév? pénzintézeteket, így hárította el a pénzügyi összeomlást.

Tehát válságelhárítóként lépett fel az IMF helyett. Berni Sanders volt az egyik amerikai szenátor, aki hosszasan küzdött az amerikai központi bankok könyveinek hiteles könyvvizsgálatáért a válság miatt. Ebben ugyan nem járt eredménnyel, de kimutatta, hogy a Federal Reserve a válság kitörése óta nagyobb összeggel hitelezett kamatmentesen egyes külföldi egységeket – köztük európai nagybankokat is –, mint amennyi az Egyesült Államok egyesztendei GDP-je. Az IMF-re vonatkozó kései kritikának egy gyakorlati haszna azért mégis van. Ma már joggal lehet feltenni a kérdést: elvárható-e, hogy a nem is túl távoli jöv?ben az IMF meg tudjon majd felelni feladatainak az európai pénzügyi z?rökben? Vélhet?en nem. Ezt is a görög példa bizonyítja. Nemrég ugyanis saját eszközeivel kihátrált a rendezésb?l, és el?zékenyen átadta pozícióját az európai ment?alapoknak.

Meg tudnak-e a kihívásoknak felelni az euróment? alapok (pénzügyi t?zfalak)? Végtelenül terhelhet?k-e újabb adósságokkal a nemzeti költségvetések az alapok várható növekv? pénzigényei miatt? A lehetséges pozitív válaszok híján a válságrendezések ismét az amerikai magánpénzt kibocsátó Federal Reserve-re maradnak? Ebben az esetben lehet-e még az eurót európai közös pénznek nevezni, vagy inkább illend?bb lenne egyfajta dollármutációról beszélni?

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló